

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Isagoge Ad Amorem Divinvm

Pennequin, Pierre

Antverpiae, 1661

29. De diffidentia sui, & confidentia in Deo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47132](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47132)

be illud : Beatius est dare quam accipere, & munera tua, non numero aut pondere, aut accipientis aestimatione, sed ut Deum dumtaxat imitearis, & pro illo, & propter illum in alios expendere.

8. *Si patiens.* 4. Patientiam ejus imitare, ut monet Tertullianus, qui florem hujus lucis, inquit, æqualiter super justos & injustos spargit, sustinens ingratisissimos, ludibria actuum & manuum suarum adorantes, nomen cum familia ipsius persequentes, luxuria, avaritia, malignitate, iniquitate quotidie insolescentes: ut sua patientia sibi ipse detrahat: plures enim idcirco Deum non credunt, quia sæculo iratum tamdiu nesciunt. Si aliquando cum Davide, & Elia alijque divini honoris zelatoribus tabescis & zelo tuo aliquid concedendum putas, etiam Deum in hoc imitare, & sis, ut monet S. Augustinus, ita criminis persecutor, ut sis hominis liberator.

Epist. 52.

De Trinit. l. 8. c. 6. & serm. 266. de semp.

5. Denique ita homines ama, ut Deum illos amasse, & amare conspicias. Ama improbos ut boni sint; ama probos, quia boni sunt: qui enim, ait Augustinus, amat homines, illos debet amare, aut quia justi sunt, aut ut justi sint, sic enim te ipsum amare debes, aut quia justus es, vel ut justus sis, hoc enim est Deum amare in proximo, aut quia in illo, aut ut sit in illo.

CONSID. XXIX.

De diffidentia sui, & confidentia in Deo.

VT ad hanc amoris sancti perfectionem citius & securius homo perveniat duabus aliis opus est. 1. Ut de se diffidens omnia putet se posse in eo qui eum confortat, adeoque à se abiciat suarum virium præsumptionem, & pusillanimitatem. 2. Ut consuetudine erga Deum animi grati significatione novos semper ex illo omnis boni fonte rivus aperiat. De primo hinc agemus, de secundo proxima consideratione & ultima sicque triginta considerationibus finem imponemus.

Primo ergo charitatem rem tam sublimem esse tibi persuade, ut ad illam pertingere viribus tuis non possis. Petrus dum ad Christum super aquas graditur, ad venti flatum male apprehensum, submersionis periculum incurrit; deinde dum sibi præfidens inter vitæ discrimina amorem in Magistrum testari vult, & quid ei accidat præses observare, ad vocem ancillæ in exitium ruit: an tu ad Christum per tot amoris proprii oppositos fluctus & flatus, & ad ejus amorem perrepturum te putas, nisi tibi diffidens ad id Dei auxi-

Amor acquiritur diffidentia sui.

Sine qua amor non potest acquiri.

auxiliatrice manu proveharis? Mulieri in Apocalypsi dantur alæ duæ ut volare possit; sponsa in Canticis non ascendit nisi innixa super dilectum suum, & tu quomodo sine alis, aut divino fulcimine ad charitatem, quæ Christianæ perfectiōnis supremum cūlmen tenet, temerarius evadere, eamque obtinere te posse existimas? Non acceditur, inquit Augustinus, ad altitudinem Dei nisi per humilitatem, & cui propinquat subditus, longè ab eo recedit elatus: per humilitatem ad sublimia gradus est. & S. Gregorius: Nisi quis à seipso deficiat, ad eum qui supra se est, non appropinquat. Sed neque sine diffidentia sui amor Dei conservatur, nisi enim illa fuerit præposita, apposita, opposita, & postposita, omnia ex manibus extorquet superbia. Propter jactantiam, inquit S. Ambrosius, Phariseus illa etiam quæ jam habuerat, amisit: nihil ei tot genera virtutum uno vitio decolorata profuerunt. Homo dum sibi sufficere confidit, ab eo, qui verè ei sufficit, deficit. Si à S. Basilio, S. Paulino alijsque humilitas conservatrix custosque virtutum habetur, multò magis charitatis, quæ virtutum regina est. Dicitur est aliquando à Tullio: Nervus, atque arcus sapientiæ, est non temerè credere: & hoc quidem, si de nimis facile

erga alios credulitate agitur, merito probatur; sed multò magis habere locum debet contranimitiam de viribus nostris, sapientiæque, aut industriæ, præfidentiam, præsertim cū de cælestibus donis aut habendis, aut conservandis, qualis est charitas, quæstio instituitur.

Sed quantum per tui diffidentiam à te recedis, tantum oportet, per filiorum cordibus inditam à Deo confidentiam ad Deum ipsum accedas: Quomodo enim, qui præcepit, ut diligas Deum tuum ex toto corde tuo, & inferiorum pœnas minatur si non feceris; tibi deerit, si ejus gratiæ confisus ad illud præceptum implendum te accinxeris? Scio, & credo Christo dicenti: Non potest homo accipere à se quidquam, nisi fuerit ei datum de celo; sed etiam cū dicentem audio: Ego sitienti dabo de fonte aquæ vitæ gratis. Et postea: Qui sitit, veniat, & qui vult, accipiat aquam vitæ gratis. Scio non obvenerum hoc donum segni & vecordi, cū mox addatur: Qui vicerit, possidebit hæc, & ego ero illi Deus, & ille erit mihi filius. Satis etiam intelligo naturam gratiæ, de qua ut rectè ait S. Leo: Gratia si non datur gratis, vel accipitur, gratia non est. Scio animam quæree Deum non posse, nisi præveniatur, ut quærat. Utamur ergo ad hunc a-

3. Sed confidentia in Deo.

Ioan. 3. Apoc. 2.

morem

2. Nec conservari.

In sententiâ. Hom. 32. in Evang.

In P. sal. 43

Propter in sent.

Ep. ad Galatiam.

4.
Anchora
duplex ad
eum obti-
nendum
spes in De-
um.

morem obtinendum duplici anchora, ut monet Epictetus: nec enim, inquit, navem unâ anchorâ, nec vitam spe unâ niti decet, & pedibus & votis ea perambulanda sunt, quæ fieri possunt: à Deo is petendus & omnino sperandus, & ad te etiam cum Deo ejusque gratia aliquid adferendum. Primò te totum in Deum projice: etsi enim sanissimus tibi sit oculus, videre tamen sine subsidio lucis non potes: scis Deum Patrem luminum, scis Filium lucem esse mundi, in tenebris es, nisi ab illis radios suos communicantibus collustreris. Nosti te pestilenti frigore à primiparæti lapsu afflatus, cælestem flammam concipere non posse, nisi ignis ille cælestis te accendat. Noli tamen in hac cognitione obtorpescere: altius mentem attolle ad illum, qui dat omnibus affluenter & nihil impropert, cujus Filius nos ad audendum excitat. Petite & accipietis; cujus vates invitant: *Accedite & illuminamini, & facies vestra non confundentur.* & alter ejus præco: *Respicite,* inquit, *Filij nationes hominum, & scitote, quia nullus speravit in Domino.*

Imò verò cur tam multi ad Deum accurrentes non fuerint confusi, rationem solam adfert Propheta; quia speraverunt in illo: *In te speraverunt,* inquit, *Patres nostri: speraverunt, & non sunt confusi.* Hinc

Mathathias dum animos filiorum morti proximus ad propugnandas leges patrias, ac in Deo sperandum accendit, ubi multa exempla qui sperantes in Domino ab eo auxilium, viresque contra res adversas, hostesque formidolosos acceperunt, præmissis; sunt honestati; adfert tandem hoc epiphonema: Et ita cogitate per generationem & generationem, quia omnes qui sperant in eum, non infirmantur: atque hæc est prima anchora, quam Apostolus vocat firmam & tutam, & ad quâ confugere Hebræos suos hortatur.

Alia anchora est tua cum Dei gratia ad hunc amorem consequendum diligens cooperatio: Nulla enim, ait Ambrosius, sine labore virtus, quia labor processus est virtutis. Voluit Deus asinam in oblatione permutari ovem: asina laboriosum animal, ovis fructuosum: quia fructus laborem sequitur: Quære ergo Dominum, quære in noctibus, quære in cubili: vult enim te omnibus invigilare momentis, vult januam mentis tuæ patentem invenire: explorat si cor vigilat, excitat dormientem; mittit manum per cavernam, ut surgat, & si serius surrexerit, derelinquit: vult ut quærat, etsi pallij amittendi ac verberum periculosè exponat; donec tandem inventum teneat, nec dimittat

5.
Et cooperatio
tua.
L. 1. de Gen
& Abi.

In
pp.

Fer
titu
cor

mittat amplius. In his omnibus, diligentia in amante quaerendo praemia, & negligentia damna depingi Patres existimant, quae utinam eorum animis, qui se amoris divini candidatos profiterentur, altius infiderent: plures germanos, & sinceros Dei amatores habemus. Hanc utramque anchoram in rebus agendis adhibuit S. Pater Ignatius, qui tantam diligentiam providentiamque ad eas ex sua parte attentus adferebat, quasi ex se uno, suaque vigilantia & conatu res tota penderet; atque ita deinde Deo ejusque bonitati omnia committebat, ac si nihil ad earum felicem successum attulisset. Damnavit aliquando Deus solitarium, qui cum ab altero sene viro sancto ad alicujus virtutis consecutionem preces postulasset, ipse sua socordia eorum fructum impediēbat.

CONSID. XXX.

De gratis Deo agendis.

Ingratum animum odere & bellux. Notae sunt Leonum in Andronicum, Gelasium repensae pro beneficio accepto vices, quarum exemplum etiam vidit saeculum nostrum, cum Leo in America cum alia bellua dimicans adjutus a Lusitano, cum deinceps,

quasi valor patronum & defensorem secutus est; & cum in Europam redeuntem exclusus a navibus comitari non posset, nando benefactorem profecutus est, donec fluctibus haustus periit.

Cum primo beneficium accipimus, perpetuam spondemus ejus memoriam, & cum Davide dicimus: *Benedicam Dominum in omni tempore, semper laus ejus in ore meo: paulatim deum obliviscimur, vel naturae vitio, vel voluntatis.* Tiberius Caesar, cum quidam illi diceret: *Meministi: antequam plura proferret: Non memini, inquit, quid fuerim: solam praesentem fortunam aspici, & narrari volebat: quam multi illi similes: cum tamen eos pessimos & ingrattissimos vocemus, qui eo devenere, ut obliviscantur.* Ingrati & immemoris poena apud Persas constituta fuit teste Xenophonte, & Philippus Macedo ingrati hospitis frontem stigmare inussit.

Vt ergo tam invisum, & exosum Deo vitium, qui Deum revereri, & amare volumus, evitemus, videamus, quae sint gratianimi partes, ut illas diligenter impleamus: quinque mihi videntur: 1. Beneficia agnoscere. 2. Aestimare. 3. Gratias habere, & agere. 4. Referre. 5. Nunquam oblivisci: atque harum exempla ex Davide gratissimi animi Vate & Rege petamus.

1. Vi-

2. Et nobis fit.

L. 4. de beneficiis.

In vitiis PP.

1. Fecit gratitudo cordi est.